

Arrest

nr. 178 425 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 november 2015 België is binnengekomen, diende op 16 november 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 14 juli 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 14 juli 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 16/11/2015
Overdracht CGVS: 23/02/2016*

U werd een eerste keer gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen (CGVS) en de Staatlozen op 04-05-2016, van 14u08 tot 18u17, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Kiwakana loco meester Chatchatrian, was gedurende het hele gehoor aanwezig. U werd een tweede keer gehoord op het CGVS op 10-06-2016, van 9u07 tot 13u26, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Kiwakana loco meester Chatchatrian, was aanwezig van 9u13 tot 13u26.

A. Feitenrelaas

U werd op 22-12-1985 geboren te Mogadishu, Somalië. U bent etnisch Abgal, hoofdclan Hawiye. U heeft uw diploma middelbare school behaald in Mogadishu. U had geen echte job in Somalië maar coachte vrijwillig jonge voetballers in Mogadishu. U probeerde de jongeren die u coachte weg te houden van Al-Shabaab door uw passie voor het voetbal over te brengen op die jongeren. U legde uit aan de jongeren wat vrede betekent en dat voetbal spelen niets met clans te maken heeft. Op 9-02-2012 kreeg u op een bijeenkomst een certificaat als beloning omwille van uw inspanningen voor de vrede. Al-Shabaab kwam zo te weten wat u deed en u werd sindsdien door hen bedreigd. Op 9-4-2015 werd Abu Haji M., de oprichter van jullie voetbalploeg en districtssecretaris van Wadajir, vermoord door leden van Al-Shabaab. Op 6-6-2015 werd Husen A. B., de voorzitter van jullie ploeg, vermoord. Op 2-10-2015 probeerden leden van Al-Shabaab u te vermoorden toen u in uw huis wou binnen geraken. Uw stiefmoeder Alim H. deed de deur open toen de leden van Al-Shabaab het vuur openden. U sprong naar binnen door de deur en uw stiefmoeder werd doodgeschoten. Daarop besloot u het land te verlaten. Op 7-10-2015, juist voor uw vertrek uit Somalië, werden twee vrienden van u - Yabarow A. en Osman I. L. - vermoord. Yabarow A. was een advocaat en Osman I. L. was de neef en de dokter van de president. Aangezien u met hen bevriend was, vreesde u ook voor uw leven. U heeft op 15-10-2015 Somalië verlaten met het vliegtuig. U bent via Djibouti, Dubai naar Turkije gevlogen. In Turkije heeft u de boot genomen naar Griekenland. U bent via Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België gereisd, waar u op 4-11-2015 aankwam en op 16-11-2015 asiel aanvroeg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. U verklaarde voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van uw vrees voor Al-Shabaab. U kon uw problemen met Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.

U verklaarde tijdens het eerste interview op het CGVS dat enkele leden van Al-Shabaab u probeerden te vermoorden bij uw huis (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 14). Gevraagd waarom u thuis bleef na de moordpoging op u, gezien Al-Shabaab wist waar u woonde en u er reeds had pogen te doden (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 26), verklaarde u dat u niet wist waar anders naartoe te gaan, en dat u niet in staat was om naar buiten te gaan. Gevraagd of u niet naar uw moeder kon gaan, antwoordde u ontkennend. Gevraagd waarom u dit niet kon, verklaarde u dat u werd aangevallen en nadien het huis niet meer verlaten heeft, dat de enige mogelijke manier om naar uw moeder toe te kunnen gaan, stiekem zou moeten gebeuren, dat u met een auto naar daar moest gebracht worden en dat u niet bij uw moeder woonde maar bij uw stiefmoeder. Gevraagd waarom u niet in een auto naar uw moeder kon gaan, verklaarde u dat u naar daar kon gaan als het nodig was, u de kans kreeg en u een auto had, maar dat ze u zouden blokkeren en beginnen schieten als ze te weten zouden komen dat u in die auto zou zitten. Geconfronteerd met het feit dat het ook mogelijk was dat u vermoord zou worden als u in dat huis bleef [waar u aangevallen werd], verklaarde u dat dat ook mogelijk was, dat ze een kans zochten. U verklaarde verder dat u nog 12 dagen in uw huis bent gebleven. Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaring voor het feit dat u uw huis niet heeft verlaten, niet weet te overtuigen. Het feit dat u zich schuilhield, uiterekend op dié plek waar er reeds een aanslag op uw leven werd uitgevoerd, is geenszins aannemelijk en overtuigt niet. Dat u voorts aangaf dat u het te risicovol vond om het huis te verlaten, overtuigt evenmin, daar niet ingezien kan worden waarom u het veiliger zou achten te blijven op uiterekend dié plek waar uw belagers u weten zijn, en reeds poogden te doden. Uw verklaringen geven geen blijk van echte doorleefde ervaringen en doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde dat u in de week na 9-2-2012 voor de eerste keer bedreigd werd door leden van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 26). U verklaarde dat ze [leden van Al-Shabaab] u een eerste keer probeerden te vermoorden op 2-10-2015 (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 17).

Gevraagd of u enig idee heeft waarom ze [leden van Al-Shabaab] drie jaar wachtten om een poging te doen om u te vermoorden (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 25), verklaarde u dat ze u altijd wilden vermoorden maar dat ze de kans niet hebben gekregen. Gevraagd tijdens het tweede gehoor op het CGVS of u een idee heeft waarom [leden van] Al-Shabaab zo lang wachtten om u te proberen vermoorden, verklaarde u dat uw tijd nog niet was gekomen, dat ze u zouden vermoorden als ze de kans krijgen, en dat ze dagelijks personen vermoorden. Het is uiterst opmerkelijk dat leden van Al-Shabaab drie jaar lang gewacht zouden hebben om u te vermoorden, hoewel zij – volgens uw verklaring – dagelijks mensen vermoorden. Het dient opnieuw opgemerkt te worden dat uw verklaringen geenszins aannemelijk worden bevonden. Immers, dat Al Shabaab u gedurende meer dan drie jaren met de dood zou bedreigen, zonder enige poging te ondernemen deze bedreigingen in daden om te zetten, is weinig aannemelijk. U verklaarde dat het niet gemakkelijk leven is voor iemand die gevisieerd wordt door Al-Shabaab. Gevraagd wat dan persoonlijk met u gebeurd is, dat uw leven niet makkelijk maakte, verklaarde u simpelweg dat Al-Shabaab u viseerde en dat u altijd bang was voor hen. Deze verklaringen geven geenszins blijk van echte en doorleefde ervaringen. Uw verklaring dat uw tijd nog niet gekomen was en dat u bang was, weet helemaal niet te overtuigen. Het is geenszins onredelijk te verwachten van iemand die drie jaar lang in levensgevaar was, en voortdurend onder druk van doodsb bedreigingen leefde, dat hij uitgebreidere en relevantere verklaringen zou weten af te leggen afleggen dan uw simpele en vage verklaringen 'dat uw tijd nog niet gekomen was', dat Al-Shabaab u viseerde en dat u altijd bang was.

U verklaarde dat u uw lidkaart van [uw voetbalploeg] Xawo Tako niet meer verlengd heeft na 2013 (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 10). Gevraagd hoe dat komt, verklaarde u deze niet meer hernieuwd te hebben, uit angst en vrees voor Al-Shabaab. Gevraagd of u coach van de jongeren [die u trainde] bleef tot uw vertrek, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat er vrees was, dat familieleden kinderen thuis hielden, dat het team minder werd maar dat u ze stiekem trainde terwijl u bang was. Gevraagd of u de kinderen die u trainde bleef waarschuwen voor Al-Shabaab tot uw vertrek, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat Al-Shabaab altijd jongeren wil rekruteren om aanslagen of moorden uit te voeren. Geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend over komt dat u uw lidkaart niet verlengde uit angst, maar dat u toch uw werk [als coach, waarbij u jongeren coachte en waarschuwde voor Al-Shabaab] voortzette, verklaarde u vaagweg dat u verder ging met uw werk op 'subtiele wijze', dat u niet meer zoveel jeugd ging trainen omdat het aantal was verminderd, dat u bang was en daarom minder contact hield met het bestuur van het district, dat u meer afstand hield, hoewel u er tegen was dat jongeren lid werden van Al-Shabaab en dat de meeste mensen die zij [Al-Shabaab] gebruiken jongeren zijn. Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst bevreemdend en onaannemelijk bevonden wordt dat u uw lidkaart van uw voetbalploeg niet meer wou verlengen uit angst, maar daarentegen wel gewoon uw werk als coach voortzette. Immers, dat u alsnog uw werk als coach gewoon verder zette, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u bang was om uw lidkaart van de voetbalploeg te hernieuwen. Dat u enkel bang zou zijn geweest om uw lidkaart van deze voetbalploeg te hernieuwen – iets dat niet zichtbaar is voor de buitenwereld – maar er blijkbaar geen erg in zag om uw werk als voetbalcoach voort te zetten – iets dat wel zichtbaar is voor de buitenwereld – is geenszins coherent, en overtuigt allermindst. Gevraagd of u er niet aan gedacht heeft om te stoppen die jongeren te trainen of te stoppen met die jongeren te waarschuwen voor Al-Shabaab, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u juist tegen hen [die jongeren die u coachte] zei dat ze niet met Al-Shabaab moeten samenwerken, dat u ze probeerde te stimuleren te voetballen [voor] de samenleving en de veiligheid (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 12). Opnieuw gevraagd of u niet gedacht heeft om te stoppen met wat u deed, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat voetbal altijd uw doel was. Gevraagd of u nagedacht heeft over uw eerste weigering, verklaarde u – de vraag ontwijkend – dat u er hoe dan ook midden in zat, dat er geen vluchtweg was en dat u beschuldigd werd van twee zaken, namelijk uw training en waarschuwingen aan de jongeren en uw contact met het bestuur van uw district. Gevraagd of Al-Shabaab u met de dood bedreigde toen u weigerde, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat iedereen die weigert, met de dood bedreigd wordt. Gevraagd waarom u dan niet stopte, aangezien u in levensgevaar was, verklaarde u dat u geen zin had om te stoppen, dat ze u hoe dan ook zouden vermoorden, dat je een kans hebt om te overleven als ze weten dat je akkoord gaat met wat ze zeggen, maar dat er altijd een probleem is bij een weigering. Gevraagd wat u dacht toen u de eerste keer weigerde, verklaarde u dat u dacht om verder te gaan met uw werk, maar dat u altijd heeft geweten dat u problemen zou krijgen, alleen niet wanneer. Het dient opnieuw opgemerkt te worden dat uw verklaringen geenszins blijk geven van echte en doorleefde ervaringen. Het is immers niet onredelijk te verwachten dat u hier uitgebreidere verklaringen over zou kunnen afleggen. Uit uw verklaringen blijkt dat u helemaal niet heeft nagedacht over uw weigering aan leden van Al-Shabaab. Uw verklaringen dat u "geen zin had om te stoppen" hoewel u wist dat u problemen zou krijgen en u in levensgevaar was, overtuigen helemaal niet.

Deze verklaringen komen nog meer bevreemdend over wetende dat u dit werk vrijwillig deed en niet afhankelijk was van de inkomsten (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 7), en u tegelijk wel besloot om uw lidkaart van de voetbalploeg niet te hernieuwen, omdat u te bang was.

Uw verklaringen omtrent uw vastberadenheid om uw werk als voetbalcoach alsnog voort te zetten, ondanks de doodsb bedreigingen aan uw adres omwille van dit werk, geven geenszins blijk van enige reflectie omtrent de situatie waarin u zich bevond, noch geeft u blijk van enige overwegingen die hierbij gespeeld zouden hebben. Dat u enkel weet te verklaren dat u 'geen zin' had om te stoppen, en u wist dat u sowieso problemen zou krijgen, overtuigt allermint. Het gebrek aan doorleefde verklaringen doen verder afbreuk aan het door u geopperde asielrelaas.

Gevraagd of u een concreet idee heeft hoe zij [leden van Al-Shabaab] aan uw nummer geraakt zijn, verklaarde u dat u daar bekend bent, dat ze dat makkelijk kunnen vinden, dat als iemand bekend is, ze gemakkelijk zijn nummer kunnen vinden, dat de meeste mensen u kennen in uw district en dat, als men uw nummer zou vragen aan een waterverkoper op straat, hij dat zou weten, omdat u daar zo bekend bent (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 16). Gevraagd hoe het komt dat u zo bekend bent, verklaarde u dat u daar geboren en opgegroeid bent, dat u daar naar school bent gegaan en uw school afgemaakt heeft, dat u door het voetbal ook bekend bent en door uw vrienden, dat u altijd met hen ergens heen ging en dat het districtshoofd goed bevriend was met hem [uw vader]. U verklaarde dat u sinds 8 februari 2010 trainer was van Xawo Tako (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 6) en dat u de jongeren die u trainde weg probeerde te houden van Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 13). Gevraagd wanneer ze [leden van Al-Shabaab] begonnen zijn u te bedreigen, verklaarde u op 9-2-2012, dat ze toen gezien hebben wat u deed, dat ze daar ook aanwezig waren [op die bijeenkomst waar u die certificaten kreeg van het bestuur van district Wadajir] (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 17). Gevraagd hoe het komt dat Al-Shabaab pas op de hoogte was van uw bestaan op 9-02-2012, ondanks uw verklaringen dat u zo bekend was in uw district (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 24), verklaarde u dat Al-Shabaab erachter is gekomen dat u degene bent die de jongeren tegenhoudt, dat u ze [de jongeren] waarschuwde om niet met Al-Shabaab samen te werken, dat u over het algemeen bekend was in uw district, maar vooraf niet bekend was dat dat uw werk was [...]. Geconfronteerd met de bevreemdende vaststelling, namelijk dat u bekend was, maar dat uw werk als voetbalcoach niet bekend was, verklaarde u dat Al-Shabaab niet van uw werk afwist. Gevraagd hoe dat kwam, verklaarde u dat – uw eerdere verklaring simpelweg bijstellend – Al-Shabaab op de hoogte kwam van uw werk, dat ze wél wisten dat u iets met voetbal deed, maar dat ze dit eerst niet als een probleem zagen, en dat ze het pas als een probleem zagen op het moment dat het bekend werd dat u de jongeren stimuleerde om afstand te nemen van Al-Shabaab en zich in te zetten voor integratie en veiligheid. Uw wijzigende verklaringen weten niet te overtuigen. Immers, u verklaarde eerst dat uw werk als voetbalcoach niet bekend was en dat pas bekend werd op 09/02/2012, dan weer dat het wél al geweten was, en Al Shabaab wel wist dat u 'iets' met voetbal deed maar dat toen niet als een probleem zag. De wijze waarop u uw antwoorden bijstelt naargelang de vaststellingen waarmee u geconfronteerd werd, en uw bijkomende – uiterst opmerkelijke – verklaring dat Al Shabaab uw activiteiten als voetbalcoach initieel niet als een probleem beschouwde – hoewel u eveneens verklaarde dat Al Shabaab tegen de voetbalsport is, en u de kinderen die u coachte net wilde laten zien dat voetbal niet is wat Al Shabaab ervan denkt (zie gehoorverslag CGVS 04-05, p. 13) – doet verder ernstig en fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielrelaas. Uw verklaringen, namelijk dat Al-Shabaab pas op de hoogte kwam van wat u zoal deed als voetbalcoach, nadat aan u een certificaat uitgereikt werd voor uw verdiensten, is voorts weinig aannemelijk. Immers, het is onaannemelijk dat Al-Shabaab afhankelijk is van info die wordt meegedeeld op dergelijke bijeenkomsten waar certificaten uitgereikt worden aan verdienstelijke burgers, en dat leden van Al-Shabaab die info zelf niet kunnen bemachtigen via hun eigen netwerk. Deze tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde dat u goed bevriend was met L. [Osman I.] (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 21). Gevraagd sinds wanneer L. in het ziekenhuis van het presidentieel paleis werkte, verklaarde u sinds begin 2012, januarifebruari (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 18). Gevraagd of hij [L.] ononderbroken in het presidentieel paleis werkte vanaf februari 2012 tot hij vermoord werd, antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 19). Gevraagd of hij [L.] van plan was om te blijven werken in het [ziekenhuis van het] paleis en of hij geen andere jobs op het oog had, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat hij altijd op het paleis bleef werken. Geconfronteerd met het feit dat volgens info waarover het CGVS beschikt, L. van plan was ergens anders te beginnen werken, en gevraagd waar dit was, vroeg u zich af of dit tijdens het werk dat hij deed was en verklaarde u dat hij een tweede job had bij het ministerie van gezondheid. Geconfronteerd met het feit dat, hoewel u zegt dat hij [Liban] geen andere jobs op het oog had, dit wel zo is volgens de info van het CGVS, antwoordde u ontkennend.

Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u verklaarde dat L. geen andere jobs op het oog had, hoewel dit volgens beschikbare info wel zo is (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 20), verklaarde u daarvan niets te weten, dat het enige dat u over z'n werk weet is dat hij werkte voor het ziekenhuis en voor het ministerie van Gezondheid. Volgens de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier), was L. van plan om te gaan werken als directeur in een ziekenhuis van Mogadishu. Het feit dat u hiervan niets blijkt af te weten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde hechte vriendschap tussen u en L. Osman I., en aan uw verklaringen in contact te hebben gestaan met L., tot aan zijn dood in oktober 2015. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag.

U verklaarde op het einde van het interview (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 27) dat het CGVS uw verhaal mag verifiëren, en dat het CGVS contact mag opnemen met de districtscommissaris en de secretaris van uw district, waar men info kan bekomen. U gewezen op uw verklaring, namelijk dat de secretaris van uw district overleden was, antwoordde u dat in dat geval 'de huidige gouverneur, Ahmed A. A. gecontacteerd kon worden'. Het is uiterst opmerkelijk dat u dit feit [dat de secretaris van uw district overleden is] vergeten blijkt te zijn en dat de Protection Officer u hier op diende te wijzen. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde verhaal.

U verklaarde dat Said M. lid is van Sakafa en dat hij in 2012 is vermoord tijdens een aanslag op het theater (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 5). U verklaarde verder dat Yabarow W. ook is omgekomen in die aanslag (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 5 en 6). Gevraagd wie W. was, verklaarde u dat hij de grote voorzitter, de leider was van de sport (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 5). Gevraagd of u concreter kunt zijn, verklaarde u dat deze personen volgens u elkaar steeds vervangen hebben, dat ze een belangrijke functie hadden voor de sport en dat u er zeker van bent dat W. een leiderschapsfunctie had (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of u Said M. N. kent (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 9), verklaarde u deze niet te kennen (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 10). Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u deze niet kent, hoewel deze de voorzitter is geweest van de Somalische voetbalfederatie (zie info toegevoegd aan administratief dossier), antwoordde u 'Said M. N., vraag je aan mij? Ik ken hem niet'. Het dient opgemerkt te worden dat het uiterst bevreemdend bevonden wordt dat u de naam van de man die in 2012 de voorzitter van de Somalische voetbalfederatie was, niet herkent, terwijl u zelf voetbal gespeeld heeft, u trainer was, u een politieke boodschap meegaf tijdens uw trainingen [en daarvoor publiekelijk gelauwerd werd in 2012 door functionarissen uit uw district] (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 4-5-6, gehoorverslag CGVS 04-05, p. 6-7-8). Het feit dat u Said M. N. niet blijkt te kennen komt bovendien nog bevreemdender over wetende dat u deze aanslag [waarin N. omkwam] spontaan vermeldde en u wel Adan Y. W. lijkt te kennen, de voorzitter van het Somalisch Olympisch Comité (zie info toegevoegd aan administratief dossier). Dit wijst op gebrekkig ingestudeerde kennis en geeft geen blijk van doorleefde ervaringen. Het is immers helemaal niet onredelijk te verwachten dat u de naam van de voorzitter van de Somalische voetbalfederatie van 2012 zou herkennen - en zelfs zou weten dat hij omgekomen is bij deze aanslag - als u wel kan vertellen over andere personen die omgekomen zijn bij deze aanslag. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas.

Voorts dienen enkele tegenstrijdige verklaringen opgemerkt, die het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen enkel verder bevestigen.

Gevraagd tijdens het eerste interview op het CGVS wanneer ze [leden van Al-Shabaab] begonnen zijn met u te bedreigen, verklaarde u dat dit begon op 9-2-2012, dat ze toen gezien hebben wat u deed, dat ze daar ook aanwezig waren [op die bijeenkomst waar u een certificaat kreeg van het bestuur van district Wadajir] (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 17). Gevraagd tijdens het tweede interview op het CGVS wanneer [leden van] Al-Shabaab u voor het eerst bedreigden (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 26), nadat ze wisten dat u die jongeren waarschuwde tegen hen, antwoordde u "de eerste week al, altijd werd gebeld". Gevraagd wat u bedoelt met de eerste week, de dag zelf op 9-2-2012 of daarna, verklaarde u daarna. Gevraagd of ze u op 9 februari [2012] hebben bedreigd, antwoordde u "die dag niet". Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het eerste interview op het CGVS zei dat ze u bedreigd hebben op 9 februari, verklaarde u dat u ze die dag alleen info over uw werk hebben ontvangen, dat u binnen de week werd opgebeld, en dat ze de info over uw werk die dag hebben ontvangen. Geconfronteerd met het feit dat u met uw verklaring uw verhaal ongeloofwaardig maakt, verklaarde u dat 9-2 de de dag was dat de bijeenkomst bezig was, dat het middag was, dat u zelf aanwezig was, maar dat u toen niet gebeld werd, dat u vanaf die datum opgebeld werd en dat Al-Shabaab het op die dag te weten is gekomen. Het dient opgemerkt te worden dat u tijdens het tweede gehoor tegenstrijdige verklaringen aflegt, namelijk dat u op 9-2-2012 niet bedreigd bent geweest, terwijl u tijdens het eerste gehoor heeft aangegeven dat u voor de eerste keer bedreigd werd op 9-2-2012. Deze tegenstrijdigheden doen afbreuk aan het door u geopperde asielrelaas.

U verklaarde tijdens het eerste interview op het CGVS dat zij [L. Osman en A. Y.] werden doodgeschoten in Wadajir, in Timo Cade (gehoorverslag CGVS 04-05, p. 23).

Gevraagd of de politie ook naar die plek is gekomen, antwoordde u bevestigend en zei u dat de mensen daar eerst waren gekomen en daarna politie. Gevraagd of de politie iemand gearresteerd heeft, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat er altijd mensen worden gearresteerd als er iets gebeurt en dat ze worden vrijgelaten als het bewezen is dat ze onschuldig zijn. Gevraagd tijdens het tweede interview op het CGVS of er iemand gearresteerd is geweest na de aanslag op L. en Y., schudde u van nee en verklaarde u dat niemand is opgepakt (gehoorverslag CGVS 10-06, p. 23). Geconfronteerd met het feit dat het vreemd is dat u dat zegt, aangezien u tijdens het eerste interview op het CGVS zei dat er wél mensen zijn gearresteerd, verklaarde u dat u er zeker van bent dat u dat niet heeft gezegd, dat u ervan zou blij worden als er iemand gearresteerd is bij een moord maar dat het absoluut niet het geval is dat er iemand gearresteerd werd vanwege de moord. U verklaarde verder dat de mensen die anderen vermoorden bijna altijd ontkomen, dat ze wegvluchten en dat de overheid zegt dat ze bezig zijn met het onderzoek, dat het niet gemakkelijk is om de dader te arresteren, ongeacht hoe zo'n moord plaats vindt en dat het district verklaart dat ze bezig zijn met het onderzoek als er een incident plaatsvindt in een district. Geconfronteerd met het feit dat het uw geloofwaardigheid niet ten goede komt als u tegenstrijdige verklaringen aflegt, verklaarde u – de vraag ontwijkend – dat u een persoon bent met een probleem, dat u hier komt om uw probleem te vertellen, dat het prachtig zou zijn als de Protection Officer u zou geloven, en dat de veiligheid van het land beter was geworden als iedere keer iemand gearresteerd zou worden na een incident. Het simpelweg ontkennen van de door u afgelegde verklaringen overtuigt evenwel allerminst, en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen.

U legde daarnaast nog documenten neer: uw rijbewijs (origineel gezien op DVZ), toegangskaart presidentieel huis (origineel gezien op DVZ, vervaldatum 30-06-2013), foto's voetbalploeg met – zo verklaarde u – M. A. X. en H. A. B., foto van uzelf met truitje van Xaawo Taako, zelfgemaakte collage van foto's van u, L. en Y., foto van u met beker, foto's van voetbalploeg, foto van u en M. A. X. met op achtergrond ruïne, foto van voetbalploeg Xawo Tako die u coachte, certificaat/beloning uitgereikt door A. M. D., diploma middelbaar 2003, lidkaart voetbalploeg Xaawa Taako (vervaldatum 22-10-2013). Uw rijbewijs, uw lidkaart van de voetbalploeg, de toegangskaart tot het paleis, uw puntenlijst en de certificaten zijn dan wel een indicatie voor uw Somalische nationaliteit – die niet betwist wordt – maar bevestigen uw asielrelaas niet. Er werden geen beschikbare foto's teruggevonden van M. A. X. en H. A. B., dus is het onduidelijk of deze personen werkelijk op deze foto staan. Los van de vraag of het daadwerkelijk deze personen zijn, dient vastgesteld dat een foto waarop u samen met dezen te zien valt, nog geen bewijs vormt van de door u geopperde vervolgingsfeiten. Verder bewijst uw collage van foto's van uzelf, van L. O. en A. Y. niet dat u deze personen werkelijk kende, aangezien het om een collage gaat die men vrij gemakkelijk zelf kan samenstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierechtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren.

Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. Verzoeker merkt terecht op dat A.H.M. op 9 april 2014 en niet 2015 werd vermoord.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste en een tweede middel aan als volgt:

“II. 1. Eerste middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.2. De verwerende partij vindt het vreemd dat de verzoekende partij nog 12 dagen in haar huis gebleven is. Verzoekende partij benadrukt in reactie hierop dat zij zich nog altijd veiliger voelde in haar huis dan op straat.

II.1.3. Verwerende partij vindt het vervolgens opmerkelijk dat de leden van Al Shabaab haar een eerste keer bedreigd hebben op 9 februari 2012, doch dat de effectieve moordpoging maar plaatsvond op 2 oktober 2015.

Verzoekende partij stelt dat zij nu éénmaal deel uitmaakte van een groep mensen die door Al Shabaab gevisieerd worden. Sowieso was zij een doelwit omwille van haar voetbalactiviteiten. Zij riskeerde dus als het ware constant haar leven.

Al Shabaab heeft kennelijk de beste kans gezien om haar te vermoorden op 2 oktober 2015.

II.1.4. Verwerende partij verwijt verzoekende partij: [citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft echter geenszins haar werk “gewoon” voortgezet, doch is wel een stuk voorzichtiger geworden.

Voetbal was haar passie. Ze wist dat ze blijvend door Al Shabaab zou worden gevisieerd maar ze hoopte toch iets minder hoog op de “hit list” te staan, vandaar dat ze toch trachtte iets minder op te vallen.

De verlenging van haar lidkaart was niet essentieel om haar vrijwilligerswerk te kunnen verderzetten, vandaar dat ze dit niet gedaan heeft.

Verwerende partij vindt het voorts dat het niet aannemelijk is dat Al Shabaab pas op de hoogte zou zijn geweest van wat verzoekende partij zoal deed als voetbalcoach nadat haar een certificaat werd uitgereikt door haar verdiensten. Verzoekende partij weet niet hoe Al Shabaab wat te weten kwam. Wel vindt ze het opvallend dat ze de eerste bedreigingen onderging na deze ceremonie, vandaar dat ze deze link geopperd heeft.

Het zou uiteraard ook kunnen dat Al Shabaab al eerder op de hoogte was, doch haar dan pas begon te viseren, juist omwille van de belangstelling die haar toen werd gegeven.

Hoe dan ook kan niet worden ingezien hoe dit feit de geloofwaardigheid van de verzoekende partij zou ondergraven; wel integendeel.

II.1.5. Verwerende partij stelt verder: [citaat bestreden beslissing]

Liban was inderdaad één van de beste vrienden van de verzoekende partij. Zij wist dat hij in het presidentieel paleis en voor het ministerie van gezondheid werkte (wat zich elders bevindt).

Dat hij directeur zou worden van een Somalisch ziekenhuis, daarvan was de verzoekende partij niet op de hoogte. Verwerende partij baseert zich hiervoor trouwens op een kort persbericht naar aanleiding van zijn overlijden, dat een andere persoon citeert die stelt dat hij directeur zou worden van "een" ziekenhuis in Mogadishu. Nergens wordt gesteld welk ziekenhuis of wanneer dit zou plaatsvinden.

De betrouwbaarheid en de pertinentie hiervan is absoluut niet verzekerd, noch is dit artikel concreet over dit feit.

Dit laatste kan dus bezwaarlijk als een pertinent motief worden weerhouden om de weigeringsbeslissing te schragen.

Verzoekende partij is alvast zeer consequent geweest in haar antwoorden en heeft steeds beweerd hiervan niets af te weten.

II.1.6. Verwerende partij vervolgt: [citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kende de voorzitter van de Somalische voetbalfederatie onder de naam "Saciid Mugabe", hetgeen zijn steeds gebruikte nickname was in Somalië en niet onder de naam "Said Mohamed Nur". Zelfs in officiële (westerse) krantenartikels wordt hij tevens met de naam "Mugabe" aangeduid (cf. stuk 9, <http://www.dailymail.co.uk/news/article-2125119/Somalia-suicidebombing-Olympics-sports-officials-killed-Mogadishu-National-Theatre.html>).

II.1.7 In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten.

Zo stelt VEREECKE:

"Het feit dat een omstandigheid tijdens een verhoor vermeld wordt en niet tijdens een ander verhoor, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid. Niet alle gevallen van weglating mogen leiden tot het in vraag stellen van de goede trouw van de asielzoeker."

(Vereecke, V., Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Dit wordt ook bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Certaines des omissions et contradictions relevées par la partie adverse dans les déclarations successives du requérant doivent par ailleurs être écartées ou relativisées.

[...]

Le fait de ne pas mentionner une circonstance lors d'une audition puis de la mentionner lors d'une autre ne constitue pas nécessairement une contradiction. Il peut s'agir d'une simple omission qui ne saurait être considérée, en toute hypothèse, comme étant de nature à faire suspecter la bonne foi du demandeur d'asile."

(R.v.St. 173.899, 7 augustus 2007)

Verzoekende partij begrijpt aldus absoluut niet dat de verwerende partij op basis van dergelijke futiliteiten meent haar ganse vluchtverhaal in twijfel te kunnen trekken.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij verdient wel degelijk de vluchtelingenstatus.

II.1.8. Bijgevolg werden de artikelen 48/3 en de materiële motiveringsverplichting in casu manifest geschonden.

II.2 Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen⁴, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

*Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van het non refoulement beginsel*

II.2.1. Verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij baseert zich hiervoor op een COI-focus dd. 19 februari 2016 op basis waarvan dit zou moeten blijken.

Het is onbegrijpelijk hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus tot een dergelijke conclusie is kunnen komen!

Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 21-24 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen.

Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 26-28.

Zo stelt citeert de COI-Focus op p. 29-30 tevens ACLED die stelt dat het geweld tegen burgers nog gestegen is:

"in een analyse van augustus 2015 stelt ACLED dat AMISOM er niet in is geslaagd om het geweld tegen burgers te doen verminderen. Sinds februari 2012 toen het mandaat van AMISOM uitdrukkelijk AL-SHABAAB als belangrijkste dreiging bestempelde en ondanks de uitbreiding van het mandaat naar de bescherming van burgers in mei 2013, is het aantal gewelddaden tegen burgers gestegen en blijft het niet langer beperkt tot Mogadishu maar verspreidde het zich over heel Zuid- en Centraal-Somalië. (...)

In een artikel van april 2015 berekende ACLED het relatieve risico in de periode van januari tot maart 2015 voor burgers van Afrikaanse landen om slachtoffer te worden van het gewapende politieke conflict. Na Libië, waar het risico eens zo hoog lag, bleek Somalië op dat moment het Afrikaanse land waar een doorsnee burger het hoogste risico loopt het slachtoffer te worden van het gewapend conflict. De analyse maakt geen onderscheid tussen Mogadishu en andere regio's."

De COI-Focus stelt verder (p. 30): [citaat]

Hoe de verwerende partij dit kan gelezen hebben en toch concluderen dat de situatie in Mogadishu niet noopt tot het toekennen van subsidiaire bescherming, is dan ook een raadsel...

II.2.2. Ook één van de afsluitende paragrafen van de COI Focus laat weinig aan de verbeelding over (p. 48): [citaat]

II.2.3. Ook in de internationale pers vallen heel wat artikels terug te vinden over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid) Hierna volgt een greep uit de veelheid aan verschenen artikels:

- 22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3);*
- 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4);*
- 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5);*
- 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6).*
- 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt minstens 55 gewonden (stuk 7)*
- 25 juni 2016: bestorming van een hotel met 15 doden tot gevolg (stuk 11)*
- 31 juli 2016: een dubbele explosie met minstens 7 doden tot gevolg (stuk 12)*

II.2.4 De bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren is achterhaald en beantwoordt niet aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu.

Uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab. De Somalische autoriteit heeft geen effectieve controle over Mogadishu en is niet in staat haar burgers te beschermen tegen het geweld, zoals ook blijkt uit het nieuw COI rapport dd. 16 mei 2016: (stuk 8)

"3. The general security situation in Mogadishu and the regions of southern and central Somalia remains volatile.⁹"

"Al-Shabaab has reportedly enhanced its ability to engage in asymmetric warfare with "increasing efficiency and lethality",²⁶ which disproportionately affects the civilian population.²⁷ During 2014 and 2015, there were several large-scale attacks in Mogadishu targeting civilians and civilian infrastructure, including hotels, government buildings (including Villa Somalia which houses the Office of the President), as well as a Mogadishu hospital and Mogadishu International Airport.²⁸"

"Al-Shabaab carried out targeted attacks on civilians and civilian infrastructure, in the capital, Mogadishu, and other towns under government or allied authority, and increased high-profile attacks on AMISOM facilities. [...] Al-Shabaab regularly targets civilians and civilian structures, particularly in Mogadishu, resulting in numerous casualties."

"Furthermore, even in those cities that have been recovered by AMISOM/SNAF, the presence of Al-Shabaab is reported to remain significant at the urban periphery and in some parts of these cities.³⁸ Reports suggest that the entity often establishes illegal checkpoints to control movements of goods and persons on major supply routes and infiltrates cities mainly at night to launch attacks.³⁹ Some analysts maintain that it is more correct to say that the FGS "has influence" over these cities than to say that the cities are under the effective control of the FGS.⁴⁰ In parallel, rivalry among different clan-based actors competing for power reportedly continues to provoke instances of heavy fighting, while the city administrations are reported to remain dysfunctional.⁴¹ Even in Mogadishu the FGS reportedly continues to face significant challenges in providing basic security to civilians.⁴²"

"The security situation remained volatile in government-controlled towns. Government forces failed to protect civilians, including journalists, clan elders, clerics and lawmakers and other officials from targeted killings by Al-Shabab as well as by unknown gunmen, primarily in Mogadishu, Baidoa, the capital of the Bay region, and Beletweyn, the capital of Hiraaan."

"10. The security situation worsened during the first half of the reporting period, as Al-Shabaab stepped up asymmetric and conventional attacks. At the same time, the Somali security forces, the African Union Mission in Somalia (AMISOM) and other partners also inflicted heavy losses on the group, especially in March and April.

11. Mogadishu witnessed an increase in assassinations, especially in April, with Somali government personnel targeted the most. There were three complex attacks during the reporting period. Attacks at the Lido beach in Mogadishu on 21 January and on the Somali Youth League hotel and peace garden on 26 February killed more than 45 people, including a United Nations national staff member, and injured 80 others. Al-Shabaab claimed responsibility for the incidents, as well as for a coordinated twin bombing in Baidoa, Bay region, on 28 February, which killed 30 people and injured 60. In another worrisome development, a pro -Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) website reported on 25 April that ISIL fighters in Somalia had carried out their first attack in Somalia, hitting an AMISOM convoy with an improvised explosive device on the outskirts of Mogadishu. AMISOM acknowledged the explosion, but denied that the convoy had been hit."

In het rapport dd. 16 mei 2016 stelt UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non – refolement beginsel schendt:

"20. Under the present circumstances, UNHCR continues to urge States to refrain from forcibly returning any persons to areas of southern and central Somalia that are affected by military action and/or ensuing displacement, remain fragile and insecure after recent military action, or remain under full or partial control of non-State armed groups. General non-refoulement obligations under international human rights law may be engaged in the context of forcible return of Somalis to southern and central Somalia."

Ook de humanitaire situatie is er desastreus. Zelfs de elementaire rechten, zoals toegang tot eten en drinken, kunnen er niet gewaarborgd worden:

"If a person returned to an area where he does not have strong [clan] connections, protection would tend to be weaker than if he/she could rely on clan and community support and solidarity. People without clan affiliations in areas of return have a higher risk of experiencing protection problems. [...] For Somalis in Mogadishu, it is very difficult to survive without a support network, and newcomers to the city, particularly when they do not belong to the clans or nuclear families established in the district in question, or when they originate from an area formerly or presently controlled by an insurgent group, face a precarious existence in the capital. Often they are forced to settle in IDP settlements. [...] [P]ersons leaving Al-Shabaab areas and attempting to relocate to cities or towns with AMISOM/SNAF presence will be forced to settle in IDP settlements unless they have nuclear or extended family with the necessary resources to support them."

"Furthermore, due to a breakdown in Somalia's traditional social fabric caused by 20 years of conflict and massive displacement flows, the traditional extended family and community structures of Somali society no longer constitute as strong a protection and coping mechanism as they did in the past, particularly in locations such as Mogadishu. Clan protection and conflict resolution used to be bolstered and supported by customary law (xeer). However, there have been many pressures on the clan structure and clan elders' traditional authority has reportedly been eroded and in some places even collapsed.⁶⁸ It has also reportedly proven difficult to apply xeer in a modern urban environment such as Mogadishu in the context of armed conflict.⁶⁹ In Mogadishu in particular, the nuclear family has reportedly become the main protection mechanism.⁷⁰"

"2. Access to basic necessities such as water and sanitation, as well as health care and education are absent in many parts of Somalia; where such services exist, their capacity is often limited.⁶ Warnings have been sounded that increased pressure on fragile services as a result of increased population numbers due to return movements from neighbouring countries could lead to tensions with local

communities and IDPs living in the affected areas.⁷ Similarly, increased competition over land and property could trigger further conflicts and insecurity.⁸

“Returnees from Kenya who were interviewed by Justice Forum and the International Commission of Jurists reported that they were living as IDPs after their return to Mogadishu in 2014. They reported experiencing difficult living conditions, with insufficient access to food and water, overcrowding, no access to education for their children, as well as concerns relating to insecurity. Some also reported living in fear of being profiled as a member of Al Shabaab by government forces.” Justice Forum and International Commission of Jurists, Dignity Denied: Somali Refugees Expelled from Kenya in 2014, 4 September 2015, <http://www.refworld.org/docid/565da2fba.html>, pp. 15, 22, 25, 28, 33, 40.

“Living conditions in IDP settlements are reported to be deplorable⁵⁵ and durable solutions are unattainable for most IDPs under current circumstances.⁵⁶ IDPs are also reported to face serious food insecurity, with many being above the emergency threshold for malnutrition; the situation is reportedly exacerbated by an ongoing drought.⁵⁷”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker de documenten bij van de stukken waarnaar hij verwijst in zijn middelen.

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 november 2016 brengt de Commissaris-generaal de COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 6 september 2016 bij ter beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal Somalië.

2.1.4. Ter zitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende documenten:

- een verklaring van A.M.D. van 20 augustus 2016 over zijn werk als trainer (stuk 1)
- een foto van hem en de districtssecretaris die de voetbalclub oprichtte (stuk 2). Deze foto werd door verzoeker reeds neergelegd op 4 mei 2016 (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15, nr. 7)

Het stuk 3 waarnaar de nota verwijst, de enveloppe waarmee deze documenten werden verstuurd, werd niet gevoegd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker weerlegt in zijn punt II.1.2. geenszins de motivering van de bestreden beslissing dat zijn verklaringen over zijn verblijf na de aanslag in het huis waar reeds een aanslag op zijn leven werd uitgevoerd afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van dit relaas. Het louter voorhouden dat hij liever thuis was dan op straat, is een herhaling van zijn afgelegde verklaringen. Het volharden in de afgelegde verklaringen stelt de motieven van de bestreden beslissing op dit punt niet in een ander daglicht. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker heeft verklaard dat zijn vader een goed betaalde advocaat is waarbij hij uitdrukkelijk stelt dat zij heel veel huizen had (CGVS-gehoorverslag, stuk 10, p. 5).

Met de toelichting dat hij deel uitmaakte van een groep mensen die door Al Shabaab worden geviseerd, dat hij een doelwit is omwille van zijn voetbalactiviteiten en constant zijn leven riskeerde, maar dat Al Shabaab pas op 2 oktober 2015 de kans had om hem te vermoorden, ondermijnt verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet. Zijn verklaringen over het feit dat hij gedurende jaren in levensgevaar was zijn niet doorleefd en vaag en geen enkele poging werd ondernomen om de bedreiging in daden om te zetten gedurende meer dan drie jaar.

Ook zijn argumentatie dat hij zijn werk heeft voortgezet, maar dat hij wel voorzichtiger was, laat niet toe om de motieven van de bestreden beslissing op dit punt onderuit te halen. In de verdere toelichting onder punt II.1.4. beperkt verzoeker zich nog tot een algemene herhaling van zijn verklaringen en het maken van de veronderstelling dat Al Shabaab misschien al eerder op hoogte was dan 9 februari 2012, dag waarop verzoeker een certificaat overhandigd werd. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de incoherentie van het niet verlengen van zijn lidkaart sinds 2013 en het verderzetten van zijn werk als voetbaltrainer.

De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het feit dat hij een bekend iemand is, onder meer door zijn werk als voetbaltrainer sinds 2010, maar dat hij initieel geen problemen had laat toe om vast te stellen dat zijn verklaringen, die hij steeds wijzigt, afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker laat deze paragraaf van de bestreden beslissing overigens ongemoeid.

Verzoekers opmerking dat de betrouwbaarheid van het persartikel over de moord op L.O. (Landeninformatie, stuk 16, nr. 1) niet is verzekerd, wordt niet verder uitgewerkt en blijft verstoken van enig begin van bewijs. De Commissaris-generaal wordt bijgetreden dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde hechte vriendschap met L.O. wordt ondermijnd door het feit dat hij niets afweet van zijn plan om als directeur van een ziekenhuis in Mogadishu te gaan werken.

De motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker vergeten blijkt te zijn dat de districtssecretaris overleden was, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker laat deze paragraaf van de bestreden beslissing bovendien ongemoeid.

Waar verzoeker tracht om zijn onwetendheid over de voorzitter van de Somalische voetbalbond zijn naam te vergoelijken met de verwijzing naar een persartikel waarin ook vermeld wordt dat hij tevens met de naam "Mugabe" wordt aangeduid. Dit wordt echter niet aanvaard, omdat in het stuk waarnaar verzoeker verwijst telkens zijn naam "Nur" wordt vermeld, zodat verzoeker deze naam had moeten herkennen.

Wat de documenten betreft die verzoeker ter zitting heeft neergelegd, merkt de Raad op dat de foto zich reeds in het administratief dossier bevond en dat de verklaring een aanbevelingsbrief betreft voor een toekomstige werkgever. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat de gevoegde verklaring geen enkel bewijs oplevert voor verzoekers voorgehouden problemen.

Verzoeker weerlegt de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus niet. Hij maakt zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het volharden in zijn verklaringen, hetgeen echter de omstandig uitgewerkte motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt of in een ander daglicht stelt.

De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 16, nr. 5) omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie er volatiel blijft en de situatie complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door verzoeker toegevoegde informatie en de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers verwijzingen naar stukken uit de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie die betrekking hebben op het geweld waarbij ook gewone burgers om het leven kwamen en waarbij geregeld complexe aanslagen worden gepleegd, bevestigen slechts de boordeling zoals deze in bestreden beslissing werd gemaakt. “*UNHCR’s Position on Return to Southern and Central Somalia (update I)*” van 30 mei 2016 waarnaar verzoeker verwijst is tevens opgenomen als bron in de COI Focus “*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*” van Cedoca van 6 september 2016, onder meer in het stuk over de beoordeling van de terugkeer (pagina 41). De persartikels die verzoeker in zijn verzoekschrift opnam, zijn niet afkomstig van een onafhankelijke internationale organisatie en het betreft bovendien berichtgeving over wat kan worden beschouwd als incidenten, waarvan de inslag vergelijkbaar is met de incidenten zoals die vervat in de door de Commissaris-generaal gehanteerde informatie. De persartikels zijn dan ook niet van aard om de vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander licht te plaatsen. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig november tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP